

РЕШЕНИЕ

№ 2100

гр. София, 21.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 11.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **575** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на Агенция „Митници”, представлявана от Г. К. – Директор на Агенция „Митници”, срещу Решение № ПИ-512/19.12.2019г., издадено от директора на ТД на НАП-С..

С оспореното решение е оставена без уважение жалбата на Агенция „Митници”, с вх.№ 14-00-140/05.12.2019г. по регистъра на ТД на НАП С. против разпореждане за прекратяване производството по принудително изпълнение, с изх. № С190022-035-0319079 от 01.11.2019г. на публичния изпълнител М. К. в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С., като неоснователна.

Жалбоподателят твърди, че с обжалваното решение неправилно и необосновано е оставена без уважение жалбата на Агенция „Митници” в обжалваната част от т. 7 до т.23, с която публичния изпълнител на основание чл. 225, ал. 1, т. 4 от ДОПК е прекратил производството по изпълнително дело № 22090007425/2009г. Сочи, че решаващият орган не е взел отношение по преобладаващата част от направените възражения и не е обсъдил в цялост всички релевантни факти и доказателства. Счита, че неправилно директорът на ТД на НАП е приел, че се доказва извършване на щателно документално проучване за притежаваното имущество, доходи и активи на длъжника, към които може да бъде насочено изпълнението. Твърди се, че неправилно е прието наличие на предпоставките на чл. 225, ал. 1, т. 4 от ДОПК. Релевира се довод, че преценката за имущественото състояние на длъжника е базирана на справка за

предходни периоди, които не могат да се сметат за актуални към датата на прекратяване на изпълнителното производство. Сочи се, че отговорът на ОД „Земеделие” предхожда с месеци издаденото разпореждане, а справките от сектор „Пътна Полиция” и от отдел „ПАМДТ” в Столична Община също са неактуални. Поради изложеното счита, че преценката на публичния изпълнител е неправилна. Наред с това сочи, че липсват данни в хода на производството да са извършвани справки в компетентните служби на територията на цялата страна, както и да бъдат направени проучвания за длъжника във всички агенции, където е възможно търговското дружество да има регистрация. Твърди, че решението е немотивирано в частта, в която решаващият орган е следвало да конкретизира, кои задължения, вискател по които е Агенция „Митници” е следвало да бъдат заплатени през 2009 г. от длъжника. Сочи, че в таблицата на разпореждането е посочен само № на документ и дата, като не е конкретизиран видът на задължението и кога е следвало да бъде заплатено. Счита, че след като към настоящия момент вземането на Агенция „Митници” не е погасено по давност и подлежи на принудително събиране, е възможно длъжникът да придобие определени активи до момента на погасяване по давност, към които да бъде насочено принудителното изпълнение. Иска се от съда да отмени като незаконосъобразно обжалваното решение и преписката да бъде върната на главния публичен изпълнител М. К. за продължаване на изпълнителното производство.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк. Е., която поддържа жалбата по аргументите изложени в същата. Претендира юрисконсултско възнаграждение по представен списък(л.57). Представя писмени бележки.

Ответникът, директор на ТД на НАП- С., чрез процесуалния си представител юрк. И., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Излага становище, че не са налице основания за връщане на преписката, доколкото от 01.01.2020 г. е настъпила абсолютната 10-годишна давност. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата. Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

В ТД на НАП С. е образувано изпълнително дело № 22090007425/2009 г. срещу [фирма] във връзка със задължения по подадени справки-декларации по ЗДДС за периода 2009 г., данъчна декларация по ЗКПО, подадена 2010 г., Ревизионен акт от 2010 г. и актове за установяване на задължения по декларации от Агенция „Митници” от 2009г. и 2010г.

За обезпечаване на задълженията са наложени запори върху постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми предоставени за доверително управление в Банка П. България, единствено в която задълженото лице има открити сметки. Установено е, че дружеството няма авоари, не притежава ценни книжа, няма новооткрити сметки. В отговор на запорното съобщение, Банка П. е уведомила публичния изпълнител, че са наложени поисканите запори, като към настоящия момент има и претенции на други лица върху същото вземане. Посочено е, че по запорираните банкови сметки няма достатъчна наличност, обезпечаваша вземането. Публичният изпълнител е издал към Банка П. две разпореждания за изпълнение на запорно съобщение с №

С190022-029-0055184/31.10.2019 г. и с № С180022-029-0037037/03.11.2018 г., с които е наредено на Банка П. незабавно да прехвърли наличните и последващо постъпващи суми по сметките на длъжника в размер на дължимото публични задължение.

От извършените справки в хода на изпълнителното производство публичният изпълнител е установил, че дружеството няма имущество, няма собствена земеделска или горска техника, не притежава акции и дялове в други дружества, няма регистрирана собственост върху въздухоплавателни средства, оръжия и боеприпаси, няма регистрирани МПС. Към административната преписка е приложена справка за проучено имуществено състояние и категоризация на задълженото лице с изх. № С190022-134-0004165/31.10.2019 г., в която в подробен табличен вид са посочени всички институции, до които са отправени запитвания и какви отговори са получени. Видно от същата са изратени запитвания до Агенцията за приватизация и следприватизационен контрол, Общини, Областни дирекции на МВР, ОД Земеделие, Агенция по вписванията – Имотен регистър, ЦРОЗ и ГД Гражданска въздухоплавателна администрация. Извършени са проверки, като е направена електронна справка в И., Справка в регистър кораби, Справка в регистъра на имуществените отношения на съпрузите при АВ и справка в Търговския регистър за притежавани дялове и акции в други дружества. Наред с това са извършени и справки в информационните системи на НАП и са изпратени запорни съобщения до всички търговски банки, в отговор на които Банка П. е наложила запор върху сметките на длъжника. В предоставената справка за проучено имуществено състояние и категоризация на задълженото лице с изх. № С190022-134-0004165/31.10.2019 г. е изложено, че на база събраните доказателства за имущественото състояние на задълженото лице, както и въз основа на това, че дружеството е с прекратена регистрация по ЗДДС, не са налице предпоставки за завеждане на иск по чл. 216 ДОПК, няма основание за ангажиране на отговорност по чл. 19 ДОПК, няма регистрирани активни фискални устройства, публичният изпълнител е категоризирал дълга в размер на 36 561 658,94 лв. като несъбираем.

Въз основа на установеното с разпореждане № С190022-035-0319079 от 01.11.2019г. на публичния изпълнител М. К. в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С. е прекратено производството по принудително изпълнение на основание чл. 225, ал. 1, т. 4 от ДОПК, тъй като е прието, че вземането е несъбираемо. В разпореждането е изложено, че всички изпълнителни способности са изчерпани, като е установено, че липсват активи, собственост на дружеството, към които да се насочи принудителното изпълнение. Поради изложеното производството по принудително изпълнение на публични вземания по изпълнително дело № 22090007425/2009г. в общ размер на 36 566 709,70 лв., в това число главница в размер на 18 181 282,48 лв. и лихва в размер на 18 385 427,22 лв., е прекратено.

В срока по чл. 266, ал. 1 от ДОПК срещу разпореждането е депозирана жалбата с вх. № 14-00-140/05.12.2019 г. от Агенция „Митници“, която е взискател на установените задължения на [фирма].

С обжалваното в настоящото производство Решение № ПИ-512/19.12.2019г., издадено от директора на ТД на НАП-С., жалбата на Агенция „Митници“, с вх. № 14-00-140/05.12.2019г. по регистъра на ТД на НАП С. против разпореждане за прекратяване производството по принудително изпълнение, с изх. № С190022-035-0319079 от 01.11.2019г. на публичния изпълнител М. К. в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С., е оставена без уважение, като неоснователна.

Решението е връчено на 07.01.2019 г.

По делото са представени доказателствата с административната преписка, както и допълнително представено от ответника указание на изпълнителния директор на НАП Указание № 20-00-131/18.11.2014 г, относно прекатегоризирането на дълга на задълженото лице, съдържащо указания във връзка с процеса по категоризиране на задължените лица с оглед на възможността за събиране на публичните им задължения.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт и след като е осъществено обжалването по административен ред съобразно изискванията на чл.266, ал.1 ДОПК.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение № ПИ-512/19.12.2019г на директора на ТД на НАП-С. е издадено от орган, който разполага с материална и териториална компетентност, съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК – директорът на Териториалната дирекция на НАП - [населено място], назначен на тази длъжност със заповед № 4604/08.10.2019 г. /л.41/. При издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да водят до отмяната му.

Страните по делото не спорят по фактите. Спорът е правен, и е свързан с правилното приложение на материалния закон и по-конкретно - налице ли са предпоставките по чл. 255, ал. 1, т. 4 от ДОПК, за да бъде установено, следва ли дългът да се категоризира като несъбираем.

Съгласно разпоредбата на чл. 255, ал. 1, т. 4 от ДОПК, производството по принудително изпълнение на публичните вземания се прекратява с разпореждане на публичния изпълнител, когато публичният изпълнител е преценил, че вземането е несъбираемо, след като всички изпълнителни способности са изчерпани. Без съмнение в посочената хипотеза административният орган извършва преценката си в условията на оперативна самостоятелност, но тази преценка винаги следва да бъде обоснована и да почива на обективни и актуални данни за имущественото състояние на длъжника. В случая от доказателствата по делото се установява, че тази преценка е базирана на справки за имущественото състояние на длъжника, които са извършени в деня преди издаването на разпореждането за прекратяване на изпълнителното производство, поради което настоящата инстанция приема, че са актуални към датата на прекратяване на производството. Аналогични са изводите на съда и по отношение на актуалността на изпратените искания на основание чл. 212 от ДОПК до различни институции, които са отправени 2 месеца преди прекратяване на производството, като част от отговорите са се върнали месец по-късно. Следователно не може да се приеме, че извършените проверки към различни институции не са били актуални, както твърди жалбоподателя. Наред с това публичния изпълнител е изложил и допълнителни мотиви за несъбираемост на дълга, свързани с факта, че дружеството е с прекратена регистрация по ЗДДС, не са налице предпоставки за завеждане на иск по чл. 216 ДОПК, няма основание за ангажиране на отговорност по чл. 19 ДОПК, няма регистрирани активни фискални устройства към 31.10.2019 г. Допълнително публичния изпълнител е посочил, че прекатегоризацията е извършена съгласно т.4.2 от Указание № 20-00-131/11.06.2014 г. При това положение обоснован се явява

изводът, че публичното вземане е несъбираемо, тъй като от доказателствата по делото се установява, че всички изпълнителни способности са изчерпани.

В допълнение на изложението следва да се посочи, че за задълженията на дружеството за 2009 г., посочени в точки 7-14 включително в Разпореждането е изтекла абсолютната погасителна давност по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, поради което правото тези вземания да се съберат по принудителен ред се е погасило. За задълженията за 2010 г., цитирани в точки 15-23 от разпореждането, абсолютната 10 годишна погасителна давност изтича на 31.12.2020 г., но за тях по делото беше безспорно установено, че следва да се категоризират като несъбираеми, поради липсата на каквито и да било активи, които длъжникът да притежава.

Въз основа на установеното, настоящата съдебна инстанция приема, че са осъществени всички възможни процесуални действия, респективно използвани са всички способности за принудително изпълнение, предвидени в ДОПК, поради което законосъобразни се явяват изводите на публичния изпълнител и ответния административен орган за наличието на основание по чл. 225, ал. 1, т. 4 от ДОПК за прекратяване на производството по принудително изпълнение. Посоченото правно основание предвижда като единствена предпоставка изчерпване на всички изпълнителни способности, което е изпълнено от публичния изпълнител в процесния случай.

Предвид изложеното, обжалваното решение № ПИ-512/19.12.2019 г. на директора на ТД на НАП - С., с което е оставена без уважение жалбата на Агенция „Митници” срещу Разпореждане за прекратяване производството по принудително изпълнение, с изх. № С190022-035-0319079 от 01.11.2019г. на публичния изпълнител М. К. в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С., е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила, а жалбата срещу него, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ответникът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 161 ал.1 ДОПК на жалбоподателя не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

На основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК в полза на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Предвид липсата на правна и фактическа сложност на делото това възнаграждение не следва да бъде определяно в размера по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, който би се оказал прекомерен, а на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. § 2 от ДР на ДОПК юрисконсултското възнаграждение следва да бъде определено в границите по чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ и конкретно в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 20-ти състав

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Агенция „Митници”, срещу Решение № ПИ-512/19.12.2019г.,

на директора на ТД на НАП-С., с което е оставена без уважение жалбата на Агенция „Митници”, с вх.№ 14-00-140/05.12.2019г. по регистъра на ТД на НАП С., против разпореждане за прекратяване производството по принудително изпълнение, с изх. № С190022-035-0319079 от 01.11.2019г. на публичния изпълнител М. К. в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП-С..

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на ТД на НАП-С. разноски по делото в размер на 100 /сто/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: